

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Lesy Chalupa s.r.o.**, IČO 27720411
sídlem Olší nad Oslavou 8, 594 01 Velké Meziříčí
zastoupený daňovým poradcem Ing. Janem Věbrem
sídlem Křenová 65c, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 9. 2017, č. j. 41888/17/5200-11434-707700,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále též „správní orgán prvního stupně“, „správce daně“) ze dne 14. 7. 2016, č. j. 1292025/16/2913-00551-706130, č. j. 1292569/16/2913-00551-706130 a č. j. 1292587/16/2913-00551-706130, kterými byla žalobci podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) a podle § 147 a § 143 odst. 1 a 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) z moci úřední doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013 a dodatečně zrušena daňová ztráta z příjmů právnických osob. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit penále.
2. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pro posouzení věci bylo rozhodné, zda žalobce splnil podmínky pro uplatnění nákladů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tedy zda mu takové náklady skutečně vznikly, a zda prokázal, že je tvrzeným způsobem vynaložil. Zdůraznil, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně. Prokázáním důvodných pochybností ohledně správnosti určitého účetního dokladu, resp. pochybností o fakticitě posuzovaného plnění formálně bezvadný doklad ztrácí důkazní hodnotu a důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen prokázat a doložit pravdivost svých tvrzení. Bylo na žalobci, aby všemi dostupnými prostředky prokázal, že se fakturovaná plnění uskutečnila tak, jak o nich účtoval. Žalobci se však nepodařilo rozptýlit důvodné pochybnosti týkající se zmíněných výdajů, byť mu k tomu správce daně dal dostatečný prostor. Žalovaný uvedl, že žalobcem předložené důkazní prostředky (FAP, pokladní doklady, bankovní výpisy, záznamy o provozu vozidel) či žalobcem činěná tvrzení nebyly způsobitelné pochybnosti správce daně o dodávce dřevní hmoty od konkrétního dodavatele ve fakturovaném objemu a ceně odstranit. Ani provedené svědecké výpovědi k odstranění pochybností nevedly. Svědci aniž by na jedné straně uvedli jakékoli detailní informace ohledně samotného pořízení dřevní hmoty, neboť na tyto skutečnosti si již nepamatují, na druhé straně svou výpovědí potvrdili obecné informace uváděné v předmětu fakturace na žalobcem předložených fakturách, a to přesto, že odběr od dodavatelů (nákup) a dodávky žalobci (prodej) probíhaly ve stejném časovém horizontu. Z výpovědí svědků navíc vyplynuly zásadní rozpory. Podle žalovaného výpovědi svědků nevycházejí z jejich reálné povědomosti o věci samé, ale spíše z ochoty skutečnosti tvrzené žalobcem dosvědčit.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a aby žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.
4. Žalobce předně uvedl, že si je vědom povinnosti unést důkazní břemeno, předložil tedy důkazy, které správce daně musel ve smyslu § 8 odst. 1 daňového řádu vyhodnotit jednotlivě a v souvislostech. Žalovaný však podle jeho názoru této povinnosti nedostál a z rozhodnutí nelze seznat, jak byly předložené důkazy hodnoceny. Žalobce předložil důkazy, které měl správce daně jinými důkazy vyvrátit, což se ovšem nestalo.
5. Správce daně hodnotil podle názoru žalobce svědecké výpovědi účelově, když např. uvádí, že svědek V. si nepamatuje přesně okolnosti obchodních případů. Podle žalobce je podstatné, že svědek potvrdil rozhodné skutečnosti, tj. že nákupy dřevní hmoty probíhaly tak, jak tvrdil žalobce. Žalobce má za to, že doložil doklady skutečnost, že se nákup

dřevní hmoty od předmětných dodavatelů uskutečnil, čímž přešlo důkazní břemeno na žalovaného. Pokud svědci neuvedli, že nákup neprobíhal způsobem, který popsal žalobce, tak zůstalo důkazní břemeno na žalovaném. S odkazem na článek dostupný na www.eupsi.cz/assets/landgráf---dokazování-v-daňovém-právu.pdf žalobce namítal, že nelze přičítat k tíži daňového subjektu, že si jeho dodavatelé nepamatují, navíc s odstupem, přesně okolnosti, nebo že jsou nekontaktní.

6. Žalovaný podle žalobce nerozporoval, že zakoupení dřevní hmoty proběhlo tak, jak je zachyceno v jeho účetnictví, a že žalobce nakoupené zboží prodal a vykázal jako zdanitelné plnění na výstupu. Žalovaný má tedy pochybnosti, že plnění poskytl právě uvedením dodavatelé.
7. Z hlediska hmotněprávního posouzení žalobce uvedl, že k prokázání svých tvrzení navrhl mimo rámec účetnictví výpovědi svědků, a to Z. Š., P. L., Z. K., R. B., J. V. Předně žalobce namítal (s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 51/2013-41; Krajský soud v Brně poznamenává, že všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), že výpovědi těchto osob neměly být hodnoceny jako výpovědi svědků, ale jako výpovědi účastníků řízení, jelikož tyto osoby vypovídaly o okolnostech, které se jich konkrétně týkaly. Žalovaný měl podle žalobce zohlednit zainteresovanost a vlastní zájmy vyslychaných osob (jedna osoba zatajovala příjmy, jiná osoba je trestně stíhaná a daňovému subjektu dluží peníze). Z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak žalovaný hodnotil zásadní vliv těchto okolností při posuzování svědeckých výpovědí, čímž učinil rozhodnutí nepřezkoumatelné.
8. Žalobce namítal, že svědek Z. Š. potvrdil zdanitelná plnění, a že žalovaný se nevypořádal s tím, že jeho výpověď koresponduje s předloženými doklady. Svědek R. B. nevyvrátil uskutečnění obchodů, takže tuto výpověď nemůže žalovaný použít jako důkaz ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu. Výpověď J. V. se žalovaný ani nepokusil konkrétně rozporovat.
9. Žalobce dále namítal, že žalovaný se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 2 Afs 93/2007-85, ale citovanou větu vytrhl z kontextu. Zejména nebylo zohledněno, že v projednávaném případě tížilo důkazní břemeno žalovaného. Rozsudek je navíc překonán judikaturou Soudního dvora EU.
10. Pochybení žalobce spatřuje i v tom, že navrženého svědka P. L. správce daně nevyslechl a spokojil se pouze s jeho písemným vyjádřením. Z. K. žalovaný nevyslechl a omezil se na konstatování, že dotyčný má místo trvalého pobytu hlášeno na obecním úřadě, poštu nepřebírá, jeho současný pobyt není známý. Žalovaný však nezdůvodnil, proč se svědka nepokusil předvést Policií ČR. Přesto, že vyslechnutí svědci potvrdili uskutečnění zdanitelných plnění, správce daně rezignoval na svoji povinnost danou mu v § 92 odst. 5 daňového řádu.
11. Žalobce má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, tím, že účelově hodnotil svědecké výpovědi osob, které ani svědkem být nemohly, učinil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelné, a neunesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný předně zdůraznil, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch

správce daně. Toto rozvržení vychází ze zásady, že důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti nese ten, kdo ji tvrdí. Žalobci bylo sděleno, co správce daně požaduje prokázat, přičemž není povinností správce daně za daňový subjekt dohledávat důkazy. Bylo výhradně na žalobci, jaké důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení zvolí. Žalobci se však nepodařilo rozptýlit důvodné pochybnosti týkající se předmětných výdajů, byť mu k tomu byl dán dostatečný prostor. Žalovaný trvá na tom, že správce daně nebyl povinen doklady předložené žalobcem vyvracet jinými důkazy, pro přechod důkazního břemene na žalobce byly rozhodující skutečnosti zjištěné od místně příslušných správců daně dodavatelských společností, které ve svém souhrnu byly dostatečným důvodem pro vznik oprávněných pochybností o průkaznosti, věrohodnosti a správnosti účetnictví žalobce. Podle žalovaného není důvodná ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť jak ze zprávy o daňové kontrole, tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že předložené důkazy byly hodnoceny jednotlivě i v souvislostech, v bodech 67 – 74 se žalovaný rozsáhle vyjádřil k hodnocení svědeckých výpovědí. K obecně formulované námitce, že svědecké výpovědi byly hodnoceny účelově, žalovaný v obecné rovině uvedl, že svědecké výpovědi jsou obecné, nekonkrétní, neurčité, vyplývají z nich zásadní rozpory a neprokázaly, že došlo k uskutečnění předmětných plnění tak, jak je uvedeno na daňových dokladech. Žalobce podle žalovaného neuvedl žádný konkrétní důvod, proč závěry o neprůkaznosti svědeckých výpovědí považuje za nesprávné, žalovaný proto odkázal na body 67 – 69 napadeného rozhodnutí. K námitce, že žalobci nelze přičítat k tíži, že jeho dodavatelé si nepamatují přesné okolnosti obchodních případů, žalovaný uvedl, že uvedené skutečnosti mu nebyly kladeny k tíži. Důvodem neuznání oprávněnosti zahrnutí nákupu dřevní hmoty od vybraných dodavatelů do daňově účinných nákladů bylo výhradně neunesení důkazního břemene ze strany žalobce. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou, že provedené výpovědi neměly být hodnoceny jako výpovědi svědků, ale jako výpovědi účastníků řízení. V daném případě se nejednalo o osoby v postavení statutárního orgánu žalobce (jako v rozsudku Nejvyššího správního soudu, na který žalobce odkázal), výpovědi těchto osob tedy byly správně hodnoceny jako výpovědi svědků.

13. S ohledem na všechny uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí netrpí nezákonností, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
14. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce v zásadě setrval na argumentaci vyjádřené již v žalobě. Nad rámec uvedeného namítal, že za situace, kdy z rozhodnutí nelze seznat, jak byly hodnoceny důkazy, nelze souhlasit s tvrzením, že žalobce neunesl důkazní břemeno. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, publikovaný pod č. 1572/2008 Sb. NSS, namítal, že správce daně musí umožnit daňovému subjektu prokázat svá tvrzení, a to obsahem výzev, kde mu sdělí, co konkrétně by postačovalo k prokázání tvrzených skutečností. Žalobce má za to, že z reálného hlediska pro unesení důkazního břemene učinil vše, co učinit mohl, a nekontaktnost dodavatelů či účelové výpovědi svědků mu nemohou být přičítány k tíži.

IV. Posouzení věci soudem

15. Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích

žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

16. Podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy.
17. Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence.
18. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
19. Pro posouzení věci je rozhodné, zda žalobce splnil podmínky pro uplatnění nákladů na nákup dřevní hmoty od vybraných dodavatelů jako daňově účinných nákladů kontrolovaných zdaňovacích období v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, tedy zda mu takové náklady skutečně vznikly a zda prokázal, že je tvrzeným způsobem vynaložil. Jako daňově účinné lze ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů uznat pouze prokázané náklady vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě nebyla splněna podmínka skutečného vynaložení deklarovaných nákladů.
20. Mezi žalobcem a žalovaným byla sporná především otázka přechodu a nesení důkazního břemene.
21. Soud konstatuje, že důkazní břemeno nese daňový subjekt a bylo *a priori* jeho povinností prokázat, že jednak byly předmětné výdaje vynaloženy v souvislosti s jeho podnikatelskou činností, jsou přiměřené a mezi nimi a očekávanými příjmy existuje přímý vztah, a jednak, že tato podnikatelská činnost byla skutečná, reálná. Žalobce unesl primární důkazní břemeno, pokud předložil správci daně účetnictví, které splňuje podmínky zákona o účetnictví, zejména pokud jde o správnost, úplnost, průkaznost a srozumitelnost. Současně je však třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Existence účetních dokladů totiž zpravidla sama o sobě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila.
22. Důkazní břemeno je rozloženo mezi daňový subjekt a správce daně tak, že daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném nebo dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Správce daně pak dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost dokladů předložených daňovým subjektem. Pokud správce daně důvodnost svých pochyb prokáže, formálně bezvadný účetní doklad důkazní hodnotu ztrácí a důkazní břemeno přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen prokázat a doložit pravdivost svých tvrzení, průkaznost, věrohodnost a správnost účetních dokladů ve vztahu k daným obchodním případům. Břemeno tvrzení a důkazní tak nese výlučně daňový subjekt, zatímco správce daně prokazuje jen důvodnost svých pochyb o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví.

23. Jak správně uvedl žalovaný, ke zpochybnění dokladů může dojít různým způsobem, a to mj. i tím, že dodavatel předmětné plnění nezahrnul do základu daně, za zdaňovací období nepodal přiznání k dani z příjmů právnických osob, podal nesouladná podání k dani z příjmů právnických osob a dani z přidané hodnoty, případně přiznanou a vyměřenou daň neuhradil; o pochybnostech svědčí rovněž nekontaktnost dodavatele či nemožnost ověřit jeho účetnictví. Soud má stejně jako žalovaný za to, že v daném případě byla sdělení dožádaných správců daně ve svém souhrnu dostatečným důvodem pro vznik oprávněných pochybností o průkaznosti, věrohodnosti a správnosti účetnictví žalobce. Skutečnosti zjištěné od místně příslušných správců daně tak byly rozhodující pro přechod důkazního břemene ze správce daně na žalobce. Prokázáním důvodných pochybností o fakticitě posuzovaného plnění ztratily žalobcem předložené formálně bezvadné účetní doklady důkazní hodnotu a důkazní břemeno přešlo zpět na žalobce, který byl následně povinen prokázat a doložit pravdivost svých tvrzení (že se fakturovaná plnění uskutečnila tak, jak o nich účtoval). Bylo přitom výhradně na něm, jaké důkazní prostředky k doložení a prokázání svých tvrzení zvolí. Krajský soud má na základě provedeného dokazování za to, že žalobci se nepodařilo důvodné pochybnosti správce daně týkající se zmíněných výdajů rozptýlit, své důkazní břemeno tedy neunesl.
24. Soud nepovažuje za důvodné žalobní námitky týkající se důkazního břemene, jelikož žalobce vycházel z chybného předpokladu, že důkazní břemeno tížilo správce daně, resp. žalovaného. Sdělením rozhodujících skutečností zjištěných od místně příslušných správců daně dodavatelských společností, které byly důvodem pro vznik oprávněných pochybností o průkaznosti, věrohodnosti a správnosti účetnictví žalobce, přešlo důkazní břemeno ze správce daně na žalobce. Správce daně tedy nebyl povinen důkazy předložené žalobcem vyvracet jinými důkazy. Důkazní břemeno správce daně nesměřuje k povinnosti prokázat, že údaje o určitém obchodním případě jsou v účetnictví zaznamenány v rozporu se skutečností, či dokonce jakým způsobem obchody skutečně probíhaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2011, č. j. 8 Afs 39/2011-109). Břemeno tvrzení a břemeno důkazní nese výlučně daňový subjekt, správce daně prokazuje jen důvodnost svých pochyb o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví. Není tedy povinností správce daně, aby za žalobce vyhledával či mu navrhoval důkazy, které by jeho tvrzení potvrdily.
25. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že z napadeného rozhodnutí nelze seznat, jak žalovaný hodnotil předložené důkazy jednotlivě a ve vzájemných souvislostech. Jak ze zprávy o daňové kontrole, která se považuje za odůvodnění rozhodnutí o stanovení daně, tak z odůvodnění napadeného rozhodnutí, je zřejmé, jak byly předložené důkazy hodnoceny jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, a podrobně bylo zdůvodněno, jaké důkazy správní orgány považovaly za neprůkazné a z jakých důvodů.
26. Pokud žalobce namítal, že správce daně hodnotil svědecké výpovědi (např. výpověď svědka V.) účelově, když podstatné bylo, že svědek potvrdil rozhodné skutečnosti, ani této argumentaci soud nepřisvědčil. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný (v bodech 67 – 69, nikoli v bodě 84) uvedl, že výpovědi svědka V. ani ostatních svědků nevedly k odstranění pochybností správce daně. Zástupci dodavatelských společností, aniž by na straně jedné uvedli či sdělili jakékoli detailní informace ohledně samotného pořízení dřevní hmoty, neboť na tyto informace si již nepamatují, na druhé straně svou výpověď potvrdili obecné informace uváděné v předmětu fakturace, a to přesto, že odběr od dodavatelů (nákup) a dodávky žalobci (prodej) probíhaly ve stejném časovém horizontu.

Výpovědi byly hodnoceny jako obecné, nekonkrétní a neurčité, navíc z nich vyplynuly zásadní rozpory. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žalobce, že svědek V. „*potvrdil rozhodné skutečnosti*“. Toto tvrzení je navíc formulováno zcela obecně, aniž by žalobce reagoval na konkrétní argumenty žalovaného. Nelze souhlasit ani s argumentací žalobce, že pokud svědek neuvedl, že nákup neprobíhal způsobem, který popsal žalobce, tak zůstalo důkazní břemeno na žalovaném. Jak již bylo uvedeno výše, důkazní břemeno tížilo žalobce, nikoli žalovaného. Neprůkaznost svědeckých výpovědí tedy šla plně k tíži žalobce, jelikož na jeho straně leželo důkazní břemeno.

27. Jako irelevantní lze považovat i námitku, že žalobci nelze klást k tíži, že si jeho dodavatelé nepamatují přesné okolnosti obchodních případů. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správce daně ani žalovaný uvedené skutečnosti žalobci k tíži nekladli. Důvodem neuznání oprávněnosti zahrnutí nákupu dřevní hmoty od vybraných dodavatelů do daňově účinných nákladů bylo výhradně neunesení důkazního břemene ze strany žalobce. Jak již bylo uvedeno, bylo v jeho zájmu, aby si zajistil takové důkazy, kterými bude schopen prokázat uskutečnění předmětných plnění v souladu s daňovými doklady; bylo přitom jen na něm, jaké konkrétní důkazní prostředky k prokázání určitých skutečností navrhne. V daném případě žalobce navrhl provedení svědeckých výpovědí, tyto však neosvědčily, že došlo k uskutečnění plnění deklarovaných na daňových dokladech.
28. Pochybení správních orgánů žalobce spatřuje i v tom, že provedené výpovědi neměly být hodnoceny jako výpovědi svědků, ale jako výpovědi účastníků řízení, neboť osoby vypovídaly o okolnostech, které se jich konkrétně dotýkaly. Ani této námitce soud nepřisvědčil. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 51/2013-41, na který žalobce odkazoval, se soud vyjadřoval k otázce pochybení správce daně při hodnocení výpovědi statutárního orgánu jako výpovědi svědka. V nyní projednávané věci však žádná z vyslychaných osob (Z. Š., R. B., J. V.) nebyla v postavení statutárního orgánu žalobce, výpovědi těchto osob tak byly správně hodnoceny jako výpovědi svědků.
29. Soud nepřisvědčil ani namítané nepřezkoumatelnosti, která měla spočívat v tom, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá úvaha, jak žalovaný hodnotil zainteresovanost a vlastní zájmy vyslychaných osob. Jak vyplývá ze zprávy o daňové kontrole i z napadeného rozhodnutí, svědecké výpovědi byly hodnoceny jako neprůkazné a neosvědčující tvrzení žalobce. Za této situace nemohlo zjištění, že jeden ze svědků zatajoval své příjmy a jiný je trestně stíhaný a žalobci dluží peníze, nijak ovlivnit závěry správce daně o hodnocení svědeckých výpovědí jako neprůkazných a neosvědčujících tvrzení žalobce. Absence hodnocení zatajování příjmů svědka, resp. trestního stíhání svědka, tak nezpůsobují nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
30. Jako nedůvodnou soud považuje i námitku, že se žalovaný nevypořádal s tím, že Z. Š. ve své výpovědi potvrdil zdanitelná plnění a tato výpověď koresponduje s předloženými doklady. Žalovaný se k výpovědi Z. Š. vyjádřil v bodech 67 – 70. Jeho výpověď byla (stejně jako výpověď ostatních svědků) hodnocena jako neprůkazná, když zástupci dodavatelských společností, aniž by na straně jedné uvedli či sdělili jakékoli detailní informace ohledně samotného pořízení dřevní hmoty, neboť na tyto informace si již nepamatují, na druhé straně svou výpovědí potvrdili obecné informace uváděné v předmětu fakturace, a to přesto, že odběr od dodavatelů (nákup) a dodávky žalobci (prodej) probíhaly ve stejném časovém horizontu. Svědci sice ve shodě tvrdili, že pro

žalobce realizovali dodávky dřevní hmoty, z jejich výpovědí však krom toho, že byly obecné, nekonkrétní a neurčité, vyplynuly navíc zásadní rozpory. Žalovaný uzavřel, že výpovědi svědků nevychází z jejich reálné povědomosti o věci samé, ale spíše z ochoty skutečnosti tvrzené žalobcem dosvědčit. Žalovaný tedy řádně zdůvodnil, proč výpověď není schopná potvrdit, že žalobce nakoupil dřevní hmotu od deklarovaného dodavatele uvedeného na předložených daňových dokladech.

31. Namítal-li žalobce, že výpověď R. B. nemohla být použita jako důkaz ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu, soud konstatuje, že tato výpověď jako důkaz ve smyslu citovaného ustanovení nebyla správcem daně použita, neboť důkazní břemeno bylo přeneseno na žalobce sdělením rozhodujících skutečností zjištěných od místně příslušných správců daně dodavatelských společností, které ve svém souhrnu byly důvodem pro vznik oprávněných pochybností o průkaznosti, věrohodnosti a správnosti účetnictví žalobce.
32. Soud se neztotožnil ani s námitkou, že žalovaný nezdůvodnil, proč se nepokusil předvést svědka Z. K. K této otázce se žalovaný vyjádřil v bodě 73 napadeného rozhodnutí. K návrhu žalobce na výslech svědka P. L. žalovaný v témže bodě napadeného rozhodnutí zdůvodnil, proč považoval jeho výslech za bezpředmětný. Žalobce ostatně v žalobě neuvedl, které konkrétní skutečnosti mohly být výsledkem navrženého svědka prokázány. K námitce, že žalovaný nerozporoval výpověď svědka V., lze opětovně odkázat na body 67 – 69, kde se žalovaný souhrnně vyjádřil ke všem provedeným výpovědím. Není tedy pravda, že by žalovaný výpověď V. žádným způsobem nerozporoval.
33. Z celkového obsahu žaloby vyplývá, že žalobce se neztotožňuje s hodnocením svědeckých výpovědí správcem daně a žalovaným, omezuje se však pouze na obecné konstatování, že výslechnutí svědci potvrdili uskutečnění zdanitelných plnění v deklarovaném rozsahu a množství. K takto obecně formulované námitce tedy nelze než stejně obecně konstatovat, že svědecké výpovědi jsou obecné, nekonkrétní, neurčité, vyplývají z nich zásadní rozpory a neprokázaly, že došlo k uskutečnění předmětných plnění tak, jak bylo uvedeno na daňových dokladech.

V. Závěr a náklady řízení

34. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. prosince 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu